

## ת"פ 4506/01 - מדינת ישראל נגד א.ע

10 יולי 2014

בית משפט השלום ברוחובות  
ת"פ 4506-01 מדינת ישראל נ.ע (עצי)

בפני כב' השופטת אפרת פינק  
המאשימה  
מדינת ישראל  
נגד  
א.ע (עצי)  
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטני

ב"כ הנאשם עו"ד ארז צברי מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם הובא על ידי שב"ס

### הכרעת דין

#### פתח דבר

1. נגד הנאשם, שהוא בנה של המתלוונת, הוגש כתוב אישום המיחס לו שמונה אישומים.
2. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירות שייחסו לו באישום השני, השלישי, הרביעי, השישי והשמיני.
3. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שייחסו לו באישום הראשון, החמישי והשביעי.

#### מבוא

4. התיק שלפני מגול סיפור אונשי קשה. המתלוונת סובלת ממחלה סכיזופרנית, מטופלת באופן קבוע במרפאה פסיכיאטרית, ומקתקת מפעם לפעם לאשפוזים פסיכיאטריים, לרבות אשפוזים כפויים. הנאשם, שהוא בנה של המתלוונת, גם הוא אינו בריא בנפשו, הגם שנמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשי. הנאשם לא היה בקשר עם המתלוונת במשך שנים רבות, אולם חזר להתגורר עמה כשלוש שנים לפני האירועים נשוא תיק זה. בתקופה זאת, היה הנאשם היחיד שטיפל בה, והשנים נהגו לצאת יחד לקניות וסידורים. ניכר, כי הן המתלוונת והן הנאשם מתקשים לדאוג

לזכרם הבסיסיים ומצבם הנפשי בא לידי ביטוי בהתנהלותם, לרבות במסגרת היחסים ביניהם. כל אלה מהווים את הרקע לאיורים נשוא האישומים בתיק.

5. כתוב האישום מייחס לנאשם, כאמור, שמוña אישומים, כדלקמן:

א. באישום הראשון מייחסות לנאשם העירות הבאות: קליאת שוווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין"); אiomים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והתנגדות למעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - "פקודת המעצר והחיפוש").

לפי המיחס באישום הראשון, ביום 13.12.28, סמוך לשעה 17:24, נעל הנאשם את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח, לא נתן למතלוננת לצאת מן הבית ואימס עליה שיפוץ אותה במכות. בהמשך, לאחר שהמתلونנת התקשרה למשטרה, הגיעו השוטרים הלל משזה, אהוד שלואן ושיר זלצר לבית, והנאשם סירב לפתח את הדלת. בעקבות זאת כוחות כיבוי אש נאלצו לפרק את הדלת. כאשר השוטרים ניסו לעצור את הנאשם, הנאשם השתולל, הניף ידיו לכל עבר והתנגד למעצר. לאחר שהשוטרים הזהרו את הנאשם, הם עשו שימוש באקדח טיזר נגדו ועצרו אותו;

ב. באישום השני מייחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי המיחס באישום השני, ביום 13.12.27, כאשר הבחן הנאשם בבריחת שtan של המתلونנת, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בקומקום עם מים רותחים ושפך את תוכלו על ישבנה;

ג. באישום השלישי מייחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי המיחס באישום השלישי, כשבועיים לפני האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למאשימה, תקף הנאשם את המתلونנת בכך שהכח אותה באמצעות מכת אגרוף מצד השמאלי של פניה;

ד. באישום הרביעי מייחסת לנאשם עבירה של נסיון תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

לפי המיחס באישום הרביעי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני האישום הראשון, ניסה הנאשם לתקוף את המתلونנת בכך שהשליך לעברה בקבוק קוקה קולה;

ה. באישום החמישי מייחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

לפי המיחס באישום החמישי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המתلونנת בכך שהשליך לעברה קופסת שימושים, אשר פגעה ברגלה וגרמה לה המתומה בגודל של 4 ס"מ ליד כסולו רגל שמאל;

ו. באישום השישי מייחסת לנאשם עבירה של נסיון תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

לפי המិוחס באישום השישי, במועד שאין ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוונת בכר שהשליך לעבר ראהה מנורה אשר לא פגעה בה;

. ז. באישום השביעי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי המិוחס באישום השביעי, במועד שאין ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המתלוונת בכר ששפך עליה מرك חם מתוך סיר;

. ח. באישום השמיני מיוחסת לנאשם עבירה של קליאת שוא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

לפי המិוחס באישום השmini, במועד שאין ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, כלל הנאשם את המתלוונת בבית בכר שנעל את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח ולא נתן למතלוונת לצאת מן הבית.

. 6. בכפירתו מסר הנאשם, ביחס לאיושם הראשון, כי הוא מכחיש שסירב לפתוח את הדלת ושהתנגד למעצר, כאשר לטענתו כלל לא ידע שמדובר בשוטרים ובכינוסתם הם מיד הפעילו נגדו אקדח טיזר. כמו כן המכחיש את האישומים השני עד השmini, תוך שהוא כפר בכל המិוחס לו.

### המחלוקה בין הצדדים

. 7. עיקרי של המחלוקת בין הצדדים הינה ביחס למספר נושאים:

#### א. קובלות אמרותיה של המתלוונת במשטרה

לטענת בא כוח התביעה הודעתותיה של המתלוונת במשטרה הן קובלות יש לבחון אותן ב מבחנים של משקל בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן - "פקודת הראות").

לטענת בא כוח הנאשם, האמרות אין קובלות וזאת משום שהן אין עונות לתנאים הקבועים בסעיף 20 לחוק הלייני חקירה והעודה (התאמת לאנשים עם מגבלות שכלית או נפשית), התשס"ה - 2005 (להלן - "חוק חקירת והעדת אנשים עם מגבלות" או "החוק").

#### ב. מהימנות המתלוונת מול מהימנות הנאשם

לטענת בא כוח התביעה, גרסאותיה של המתלוונת במשטרה הן מהימנות ויש להעדיין על פני גרסתה של המתלוונת בבית המשפט ועל פני גרסתו של הנאשם.

לטענת בא כוח הנאשם, אין לתת משקל של ממש לגרסאותיה של המתלוונת במשטרה וזאת משום מחלת הסכיזופרניה שמנה היא סובלת. משוחרה בה המתלוונת מהודעתותיה במשטרה, וזאת במסגרת עדותה בבית המשפט, יש להעדיין את גרסתו של הנאשם, שהיא גרסה עקבית שמסר בחקירותיו במשטרה ובעדותם בבית המשפט.

#### ג. חיזוק לדבריה של המתלוונת

עמוד 3

לטענת באט כוח התביעה, לדבריה של המתלוונת נמצאו חיזוקים בדבריהם של עדים אחרים שלהם סיפרה אודות האירועים נשוא כתוב האישום. בנוסף, על האירועים נשוא האישום הראשון, העידו שוטרים שמסרו גרסה הגיונית ואחדיה.

לטענת בא כוח הנאשם, אין לייחס משקל של ממש לדבריהם של העדים הנוספים, המעידים כולם על דברים שהם מפי השמועה שמסירה להם המתלוונת.

### **תמיצית הראיות שהוצגו במשפט**

8. ביום 13.12.28 פרצו שוטרים וכוחות כיבוי אש לביתם של המתלוונת ושל הנאשם, לאחר שהמתלוונת העזיקה את המשטרה למקום בטענה כי הנאשם אינו מסוגל לה יצאת מביתה.

9. לפי גרסתם של השוטרים, משה, שילאן, ולצר, כאשר הגיעו למקום, הנאשם סירב לפתח את הדלת ובקבוקות זאת נאלצו לפרוץ את הדלת באמצעות כוחות כיבוי אש. עוד מסרו השוטרים, שכאשר נכנסו לדירה, הנאשם התנגד למעצר, והם נאלצו לעצמו בכוח תוך שימוש באקדח טיזר.

10. המתלוונת מסרה גרסתה הראשונה בדירה ביום 13.12.28. גרסה זאת מתארת את אירועי אותו יום (**ת/2**, **ת/3**, הוגש על תנאי) והodium מוסיפה שני הodiumים נוספים במשפטה ביום 29.12.13 (**ת/3**, הוגש על תנאי) וביום 31.12.13 (**ת/9**, הוגש על תנאי).odiumים אלו מתארות אירועים שאירעו במועדים אחרים.

11. כתב האישום מתבסס בעיקרו על הודהותיה של המתלוונת במשטרה, אלא שהמתלוונת בעדותה בבית המשפט צירה בה מרוב מרובם של הפרטים שמסירה במשטרה. המתלוונת טוענה, כי כל הדברים שמסירה כלפי הנובעים מחלוקת הסכיזופרנית שמנה היא סובלת. המתלוונת מסירה בעדותה, כי הנאשם הוא חף מפשע וכי היא מבקשת לשחררו. המתלוונת אישרה בעדותה את גרסתה במשטרה בשני נושאים בלבד, אם כי בהסתיגות מסוימת. לדבריה של המתלוונת, לנאשם היה מפתח אחד והוא סירב לשכפל לה מפתח, לאחר שהוא איבדה את המפתח שלה. מכאן, שכאשר רצתה לצאת מהבית, היה על הנאשם לפתוח לה את הדלת. בעדותה הבירה, כי כל אימת שרצתה, הנאשם היה מסוגל לה יצאת מהבית. המתלוונת אישרה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימושים, אולם לא חזרה על כך שנרגמה לה חבלה כתוצאה לכך.

12. במהלך עדותה של המתלוונת טוען בא כוחו של הנאשם נגד קבילהו של הodiumה במשפטה. הטענה תידין בהמשך הדיון.

13. הנאשם הכחיש את כל המעשים המិיחסים לו בכתב האישום, הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. לפי גרסתו, בתמצית, כל מעשיו נעשו מתוך דאגה למતלוונת, הסובלת מחלוקת הסכיזופרנית. לדבריו, המתלוונת נעלמה מפעם לפעם מהבית במשך שעות רבות, ושכחה מספר פעמים לסגור את הגז בבית, תוך סיכון הנוכחים. לטענותו, מאז שאבד למתלוונת המפתח, ולאחר דאגתו וחששותיו, הוא אינו משכפל לה מפתח ומsegig על יציאותה מהבית.

14. במשפט העיד גם מר י. (להלן - "י"), אביו של הנאשם וגורשו של המתלוונת. לדבריו, המתלוונת התלוונת מפעם לפעם אליה וטוענה כי הוא דחף אותה ותקף אותה. אולם יתכן מאוד, כי מדובר בנסיבות הנובעים ממצבה הנפשי הקשה של המתלוונת. לדבריו, תחילת האמין לה, אולם בדיעבד סבר שקיימות אפשרויות

שתלונותיה הן תוצאה של מצבה הנפשי הקשה. לדבריו של י', המתלוונת אמונה ספירה לו כי הנאשם אינו נוטן לה לצאת מהבית, אולם הדבר נבע מdagתו של הנאשם לאמו בשל מצבה הקשה.

15. בנוסף העידה גם גב' מ ע (להלן - "מ"), שהוא אחותו של הנאשם, ובתה של המתלוונת. מ עזבה את הבית בגין צערו בשל המצב בבית והוא כמעט ואינה נפגשת עם המתלוונת ועם הנאשם. למעשה, פגשה מ ע את המתלוונת לאחרונה בעת אשפוזה של המתלוונת. המתלוונת מתקשרת למ פעמיים לדבריה של מ, המתלוונת ספירה לה כי הנאשם אינו נותן לה לצאת מהבית וכן נהוג כלפיו באלים פיסית ומילולית. לדבריה, "תכן מאוד שה הנאשם הגביל את יציאותיה של המתלוונת מהבית וכך שהסתובבה המתלוונת עירומה ברחובות. כמו כן תיארה את מצבה הנפשי הקשה של המתלוונת ואת מצבו המזעע והמלוכך של הבית, כפי שראתה בעת ביקורה במהלך אשפוזה של המתלוונת. לדבריה, כאשר המתלוונת הייתה מאושפזת, ספירה לה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימושים והוא ראתה המטומה על רגלה. מ הוסיף, כי המתלוונת ביקשה ממנו, טרם עדותה, לא להחמיר את המצב.

16. עוד העיד במשפט, מר מרדכי גיאל (להלן - "מרדי"), שהוא מכר של המתלוונת. לדבריו, החזר את המתלוונת מהקניון הביתה באחד הימים, אולם למתלוונת לא היה מפתח ולא יכול היה להכנס לבית. בעקבות זאת, הציע לה לישון אצלו. בזורך ספירה לו המתלוונת כי הנאשם סגור אותה בבית ואין אפשרות לה לצאת. גם ביום 28.12.13 התקשרה אליו המתלוונת וספירה לו כי הנאשם לא אפשר לה לצאת מהבית וכתווצה מכר שטרים פרצוי לבitem והדلت נשברה.

17. במשפט העידה גם ד"ר רופית הללי, שהוא רופא פסיכיאטרי שטיפלה במתלוונת. סיכום האשפוז ודוח ביקור מהאשפוז בחודשים Mai ו يونيو 2013 הוגש לבית המשפט (**ת/10 ו-ת/11**). ד"ר הללי צינה שכאשר המתלוונת התאשפזה היא היתה מאוד "נסערת". המذובר במצב שהוא חלק מהסימפטומים של המחלת. ד"ר הללי הבירה כי בהגעתה למין המתלוונת תוארה כבעלת "בחון מציאות ושיפוט פגומים בצוורה ניכרת". אולם, מדובר במצב הפיך. ביחס למתלוונת בוחן המציאות הפגום בא ידי ביתו ביחס לאנשים זרים ולא למשפחתה. לדבריה של ד"ר הללי, המתלוונת לא רצתה לצאת לחופשות. בתקילה, יצאה לחופשה אחת וחזרה במצב רוח חיובי. כאשר יצאה לחופשת סוף שבוע נוספת במחוץ חדש יוני, היא חזרה נסערת, וספירה שהנ禀ה היכה אותה, שבר עליה מקל, שפרק עליה סיר פסטה וזרק עליה קופסת שימושים. לדבריה, המתלוונת בקשה כי קופסת השימושים פגעה ברגלה והראתה לה המטומה בגודל של כ-4 ס"מ ליד קרסול שמאל. המתלוונת בקשה כי לא יפנו למשטרה, וזאת משום שבמעבר התלוונת נגד הנאשם ולאחר מכן לא ראתה אותו חמישה שנים. ד"ר הללי צינה שכאשר המתלוונת השחרורה מבית החולים לא הייתה במצב פסיכוטי. אולם, היא לא פגשה את המתלוונת מאז שחרורה ואניינה יודעת מה היה מצבה במועדים הרלבנטיים לכתיב האישום.

18. העידה גם גב' רופית פאררו, שהוא עובדת סוציאלית שטיפלה במתלוונת בבית החולים הפסיכיאטרי בסיס ציונה. גב' פאררו מסרה, כי המתלוונת ספירה לה מפעם לפעם על כך שהנ禀ה מאיים עליה, מבקש מממנה כספים, לא מאפשר לה לצאת מהבית, ונוקט נגדה באלים פיסית ומילולית. לדבריה, ביקשה מספר פעמים מהמתלוונת לפנות למשטרה. כמו כן העידה, כי במהלך אשפוזה, ספירה לה המתלוונת כי הנאשם זרק עליה קופסת שימושים וכן ראתה המטומה ברגלה בעת שהמתלוונת חזרה מחופשה. גם קודם לאשפוזה ספירה לה המתלוונת כי הנאשם הרבץ לה עם מנורה אשר נשברה עליה.

19. אומר כבר עתה, כי מהימנותם של המתלוונת והנ禀ה ידועו בנפרד. כאשר לעדים הנוספים, לא מצאתי כל סיבה לפפק במהימנותם. הגם שי ומם קרובו משפחה של הנ禀ה והמתלוונת, הם מסרו גרסאות הגינויות, המתישבות עם פרטיה הרקע של המקירה, וועלות בקנה אחד זו עם זו. הן י והן מ היו זרים בעדוותיהם ולא ניסו להפריז בתיאור המצב. הגם שנטען כי לא יש אינטרס כלכלי בירושה, לא מצאתי כי הגזימה בתיאוריה. וזהו שאן לי ייסוד לפפק בעדוותיהם המקצועית של ד"ר הללי ושל גב' פאררו. אולם יש לציין, כי כל העדויות כולן של עדים אלו, ככל שהן נוגעות

לדברים ששמעו מפי המתלוונת, הן עדויות שמייה, והן יכולות לשמש, לכל היותר, כראיה לעצם אמירות הדברים על ידו המתלוונת.

### **קבילות אמרותה של המתלוונת במשפטה**

20. כאמור, בתיק דן מתעוררת שאלה מקדמית שעניינה קבילות אמרות שמסרה המתלוונת במשפטה.
21. במהלך עדותה חזרה בה המתלוונת מרבית גרסתה במשפטה, למעט ביחס למספר נושאים שיידנו להלן. בעקבות זאת, ביקשה באט כוח הتبיעה להגיש את אמרותה במשפטה לפי סעיף 10א לפקודת הראות, ולהכריז עליה כעל עדנה עיונית.
22. בא כוח הנאש התנגד להגשת אמרותה של המתלוונת במשפטה. לטענתו, המתלוונת סובלת ממחלת נפש ואמרותיה אין עומדות בתנאים שנקבעו בסעיף 20 לחוק חקירות והעדות אנשים עם מוגבלות. מכאן שאמרותה של המתלוונת אין קבילות.
23. בתשובה טענה באט כוח הتبיעה, כי אין כל ראייה לכך שהמתלוונת הייתה מוגבלת ביכולתה להיחקר. השוטרים שחקרו את המתלוונת העידו, כי המתלוונת הייתה צוללה וענתה תשובות ענייניות. מכאן שלא היה כל יסוד לסתירה כי המתלוונת מוגבלת בדרך כלשהי ביכולתה להיחקר והשוטרים לא היו מוחיבים לחקור את המתלוונת בהתאם להוראות החוק האמור. מכל מקום, טענה באט כוח הتبיעה, כי גם אם היה על השוטרים להקליט את חקירותה של המתלוונת, הרוי שעלה היעדר ההחלטה להיליך בחשבון לעניין משקלן של האמרות ולא לעניין קבילותן.
24. המתלוונת הוכזה כעדנה עיונית ואמרותיה של המתלוונת במשפטה הוגשו בתיק על תנאי (**ת/2, ת/3 ו-ת/9**), כאשר קבעתי כי קבילותן של האמרות תדוע בהכרעת הדין.
25. הדיון בהקשר זה, עניינו, אפוא, תחולת חוק חקירות והעדות אנשים עם מוגבלות, על המקורה שלפנינו.
26. בטרם אפרט את סעיפי החוק הרלבנטיים לעניינו, נדמה כי ראוי שמטרת החוק תהא לנגד עניינו בבבאוnl לפרש את סעיפי החוק. למרבה הצער, החוק כמעט ולא נדון בפסקת בית המשפט, אלא במקרים ספורים (ראו, למשל: ע"פ 11/5382 פלוני נ' מדינת ישראל (10.5.12)). מהתיק שלפנוי עולה, כי גם ישומו של החוק לוקה בחסר.
27. מעין בחוק, בהצעת החוק ובבדרי הכנסת הרלבנטיים, ניתן ללמידה כי מטרת החוק היא כפולה: מחד, להתאים את הליך החקירה וההליך המשפטי לאנשים עם מוגבלות, תוך שמירה על זכויותיהם; ומайдך, להקנות לרשותו המשפט את הכלים להפיק מידעו של האדם המוגבל את המירב, וזאת לאור הקשיים הקשים בחילק מהמרקם להעיר את מהימנותו של העד בכלים השגרתיים (ראו, הצעת חוק הליכי חקירה והעודה (התאמת לאנשים עם מוגבלות שכילת או נפשית), התשס"ד, 2004, ה"ח 101 (10.5.2004); דין בוועדת חוק חקקה ומשפט, **פרוטוקול מס' 325** (16.11.04)).

.28

סעיף 1

מגדר

"אדם עם מוגבלות נפשית" כדלקמן: "אדם עם לקות נפשית שבשלה מוגבלתו יכולתו להיחקר או למסור עדות".

.29. לפי סעיף 17(א) לחוק:

"חוקר משטרה יתעד חקירות אדם עם מוגבלות נפשית שדבר מוגבלותו הובא לידיתו, והוראות סעיף 10(א) עד (ד) יחולו, בשינויים המחויבים".

.30. לפי סעיף 10 לחוק:

"(א) החוקר המיעוד יתעד חקירה הנעשית על ידו, במלואה, לרבות כל חילופי הדברים עם הנחקר או עם אחרים בנוכחותו, כדלקמן:

(1) בתייעוד חזותי ...;

.31. סעיף 20 לחוק קובלע, כדלקמן:

"(א) בסימן זה ובסעיף 24, "אדם עם מוגבלות" - אדם עם מוגבלות שכלית או מוגבלות נפשית.

(ב) אמרה שנגבתה מאדם עם מוגבלות (בסעיף זה - העד) תהא קבילה כראיה, אם תועדה בהקלטה חזותית, התקבלה חוות דעת מומחה ולפיה העד הוא אדם עם מוגבלות (בסעיף זה - חוות הדעת של המומחה), החוקר המיעוד או חוקר המשטרה, לפי העניין, שגבה את האמרה, העיד על נתינתה, והתקיים אחד מהלאה:

(1) האדם שנתן את האמרה מעיד במשפט ונינתה לצדים הזדמנות לחקרו; הוראות הדין החל בישראל לענין פסקה (2) של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות יחולו, לפי העניין, גם על עדות כאמור בפסקה זו; בפסקה זו, "דין" - לרבות הלכה פסוקה;

(2) בית המשפט פטר את האדם ממשירת עדותו, לפני תחילת עדותו או במהלך :

.32. הכלל הוא, אפוא, כי חקירותו של "אדם עם מוגבלות" תתועד בתיעוד חזותי. יתר על כן, אמרה שנגבתה מ"אדם עם מוגבלות" תהא קבילה רק אם תועדה בהקלטה חזותית, התקבלה חוות דעת מומחה, החוקר הרבנוני העיד בבית המשפט והעד שנתן את האמרה מעיד, או לחילופין, שבית המשפט פטר אותו מעדות בנסיבות המפורטות בחוק.

.33. תנאי מקדמי לתחולתו של סעיף 20 לחוק הינו כי האמרה שנגבתה מ"אדם עם מוגבלות" כהגדרתו בסעיף 1 לחוק. כתנאי לתחולתו של סעיף 20 יש להזכיר בשאלת הראשונית אם העד עונה להגדרת "אדם עם מוגבלות", דהיינו האם העד הוא "אדם עם לקות נפשית שבשללה מוגבלת יכולתו להיחקר או למסור עדות"?

.34. ניתן לחלק את שאלת ההגדרת של עד כ"אדם בעל מוגבלות" לשאלות משנה: השאלה האחת - האם לעד ישנה לקות נפשית? לשאלת זאת נלוות שאלה משנה והוא, האם השוטרים שחקרו את העד היו מודעים ללקות הנפשית של העד טרם החקירה, ומה משמעות שיש לייחס לכך, אם בכלל; והשאלה השנייה - האם בשל כך הייתה מוגבלת יכולתו להיחקר?

.35. בטרם מתן מענה לשאלות שהציגו בתיק שלפניי, אבקש להעיר, שכאשר שוטרים מודעים לכך שבפניהם עד או חשוד שהוא בעל לקות נפשית, הרי שגם הראיין יוכל את החקירה בתיעוד חזותי, גם אם אין וודאות באותה העת עמוד 7

כי יכולתו של אותו אדם להיחקר מוגבלת. הדברים נובעים מהוראות החוק, מטרתו ותכליתו.

36.ABAIR: החוק אינו קובע, מי הגורם המוסמך להחליט אם יכולתו של העד להיחקר מוגבלת. נראה גם שיש לאפשר בבית המשפט ביקורת על ההחלטה. במקרה אלו, כאשר ישנן ראיות לכך שהעד אכן מוגבל נפשית (או שכליות), ספק אם ראוי ששוטר רגיל יקבל את ההחלטה בדבר מוגבלותו של העד להיחקר, ולכל הפחות ראוי שהיא מעורב בכך חוקר מיוחד. יש לזכור, כי רוב השוטרים לא הושכו ואין להם מומחיות להעריך אם יכולתו של העד להיחקר מוגבלת. מכל מקום, בכל מקרה של ספק, יש עדיפות ברורה להקלת החקירה, וזאת על מנת להבטיח כי השופט יוכל להתרשם באופן בלתי אמצעי ממצבו של העד בעת החקירה.

37. בעניין שלפנינו, אין מחלוקת כי המתלוננת סובלת מזהה שניים רבות ממחלה הסכיזופרנית (**ת/11**).

38. מהראיות עולה גם שהשוטרים היו מודעים לקותה של המתלוננת, או לפחות הפחות היו צריכים להיות מודעים לה. ראשית, המתלוננת עצמה העידה כי אמרה לשוטר שילואן וכן לשוטרת אפלבאים, כי היא חולת סכיזופרניה ונוטלת כדורים באופן קבוע (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 38, שורה 25 ועוד עמ' 39, שורה 4); השכנים מסרו לשוטרים קודם לפריצתם לבית, כי מתגוררת שם אישה חולת נפש וכי הבית מאד מלווה (**שם**, בעמ' 76, שורות 3 - 4; **ת/12**).

39. גם מצבו של הבית מעיד יותר מאשר מילוי על מצבם הנפשי של המתוגרים בו, כפי שניתן ללמוד מדבריו השוטרים המudyim כי הבית היה בבלגן קיצוני ומסריך, ומהתמודנות שהוגשו לבית המשפט (**ת/13**). מכאן כי השוטר שילואן שחקר לראשונה את המתלוננת בזודאי ידע על מצבה הנפשי. גם השוטרת אפלבאים אישרה כי בעת חקירת המתלוננת ידעה שהמתלוננת סובלת מבעיה נפשית מוכרת וכי הייתה מאושפצת בשל כך (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 66, שורות 28 - 32); על מודעותה של השוטרת אפלבאים לחשיבות ההקלטה כאשר מדובר בחקירה של עד בעל לקות נפשית ניתן ללמוד מהעובדת שדווקא את חקירת הנאשם, על סמך זו"חות הפעולה של השוטרים והעובדת שנשלח לבדוק קשרות למעצר (**שם**, בעמ' 67, שורות 9 - 14)).

40. המסקנה הינה כי לא זו בלבד שהמתלוננת היא אדם עם "לקות נפשית", אלא שהשוטרים היו מודעים לכך.

41. השאלה שיש לדון בה כעת, הינה האם האם בשל לקותה, יכולה יכולתה של המתלוננת להיחקר?

42. במקרה שלפנינו, המתלוננת לא נחקרה על ידי חוקר מיוחד ובאמת, חקירתה לא הוקלה. כל השוטרים שחקרו את המתלוננת העידו, כי המתלוננת הייתה עניינית וענotta בחקירתה תשובות CADM REGIL. מכאן מסקנתם, כי יכולתה של המתלוננת להיחקר לא הייתה מוגבלת, ככלמן:

א. השוטר שילואן גבה את גרסתה של המתלוננת בביתה ביום 28.12.13 (**ת/2**, הוגש על תנאי). לדבריו, המתלוננת הייתה נסערת וובcia אולם לא היה משווה שלא "בסדר" אותה או חריג (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 15, שורות 18 - 20; ובעמ' 59, שורות 28 - 31).

ב. השוטרת נתליה גבתה את הودעתה של המתלוננת ביום 29.12.13 (**ת/3**, הוגש על תנאי). לדבריה, למרות שהמתלוננת בכתחה מפעם לפעם, היא אינה זוכרת דבר חריג והכל היה נראה לה תקין. לדבריה, לא סבירה כי מוגבלת יכולתה של המתלוננת להיחקר ומתעם זה לא הקלטה את חקירתה (**שם**, בעמ' 62, שורות 1 - 11).

ג. השוטרת לירון אפלבאים גבתה את הודעתה של המתלוננת ביום 31.12.13 (**ת/4**, הוגש על תנאי). לדבריה, המתלוננת הייתה עניינית והיא לא מצאה מקום להקליט את החקירה. עוד צינה, כי

גם אם יש מידע על ליקוי נפשית, ומדובר באדם מוגננה ותמונה של ביתו אינם של אדם נורמלי, אין מקום להקליט את החקירה כאשר הוא עונה לעניין. לדבריה, גם ד"ר הללי מסרה לה בשיחה אישית ובבלתי פורמליאלית כי המתלוונת צוללה ועונה לעוני ואני מציאה דברים, וזאת הגם שシリבה למסור דברים אלו בהודעה בשל חסין רפואי (שם, בעמ' 64 - 68).

43. כפועל יצא מהחלטתם של השוטרים, כי יכולתה של המתלוונת להיחקר לא הייתה מוגבלת, וזאת למורת הריאות הברורות לכך שהמתלוונת היא חולת סכיזופרניה, לא הקליטו את חקירתה. לאור זאת, אין לבית המשפט כל אמצעי לבחון את מצבה של המתלוונת, בדיעבד, אלא באמצעות עיון בהודעותיה.

44. מעיון בהודעותיה של המתלוונת, לא ניתן להסיק כי המתלוונת הייתה מוגבלת ביכולתה להיחקר. כאמור, גם בדבריו השוטרים בבית המשפט, לא עולה כל מסקנה אחרת. מכאן, כי אין אפשרות לקבל את עדותה בא כוח הנאשם, ולקבוע כי הودעותיה של המתלוונת אינן קבילות. ההודעות יבחןו, אפוא, לפי הכללים שהותו בסעיף 10א לפיקודת הריאות.

45. בטרם חתימת נושא זה אבקש להציג, כי ההחלטה שלא להקליט את חקירות של אדם הסובל מליקות נפשית פוגעת ביכולתו של בית המשפט למשוך מטרות החוק, דהיינו להפיק מעודתו של העד את המירב, וזאת לאור הקושי הקיים בחלק מה厰רים להעריך את מהימנותו של העד בכלים השגרתיים. קושי זה קיים גם במקרה שלפניי, כפי שאפרט בהמשך.

46. בכך יש להוסיף, כי גם הצעתי בדיון, להuid את המתלוונת בהתאם לאחת מהאפשרויות המנווית בסעיף 22 לחוק, זכתה להנגדות מצד התביעה, דווקא (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 18). אודה, כי שאלתי אם להורות על שמייעת עדותה בהתאם לאחת האפשרויות המנווית בחוק, בהתאם לשיקול הדעת המסור לבית המשפט, אולם החלטתי כי לאור התנגדות התביעה דווקא, אין מקום להורות על כך. עם זאת, יתכן מאוד שלו הייתה נגبية עדותה של המתלוונת באחת האפשרויות המנווית בסעיף 22 לחוק, היה בכך כדי לסייע לבית המשפט להעריך את מהימנותה של המתלוונת כראוי.

47. משקבי עת כי הודעות המתלוונת במשטרה הן קבילות, הרי שההודעות יבחןו במבחן המהימנות המקובלם, ולאחר סעיף 10א לפיקודת הריאות, שלפיו הוגשו ההודעות לבית המשפט.

### **גרסתה של המתלוונת - סעיף 10א לפיקודת הריאות והערכת מהימנות**

48. המתלוונת היא עדת התביעה המרכזית בתיק בגין לשמונה האישומים המיוחסים לנאים. כאמור, המתלוונת חזרה בה במסגרת עדותה בבית המשפט. מרוב רובם של הדברים שמסירה בהודעותיה במשטרה. ההחלטה אם להuid את גרסתה במשטרה או שמא את עדותה בבית המשפט, תעשה לאור סעיף 10א לפיקודת הריאות הקובע תמרורי זהה להרשעת אדם לפי עדות מפלילה שלא נשמעה בפנוי, כדלקמן: האחת, רישום הטעמים להעדרת ההודעה במשטרה; השנייה, שיש להודיע "דבר לחיזקה". סעיף 10א לפיקודת הריאות אינו קובעஇז גרסה היא עדיפה וההחלטה מסורה לבית המשפט הדן בכל תיק ותיק (לນיתוח סעיף 10א ומשפט משווה, ראו: ע"פ 11/12, 9608/12, 182/12 מדינת ישראל נ' פלוני (7.7.14)).

49. על מנת לקבוע אם עלי' להuid את גרסתה של המתלוונת במשטרה או שמא את עדותה בבית המשפט, אפרט את גרסאותיה של המתלוונת, תוך הערכת מהימנותה.

.50. כאמור, קבועתי כי הודעתה של המתלוונת במשטרה הן קובלות. בחקירהה במשטרה, מסרה המתלוונת, כלהלן:

א. בחקירהה ביום 28.12.13 (**ה/2**) מסרה, כי הנאשם מתעלל בה באופן קבוע ומאים עליה וכי באותו יום בטרם הגיעו השוטרים, הנאשם אמר עלייה כי "יפוצץ אותה במכות" ודרש שתיכנס לחדרה. עוד מסרה כי יום קודם לכן, הייתה לה בריחת שתן והנאשם שפרק עלייה קומקום מים חמימים. המתלוונת הוסיפה, כי שבועיים קודם לכן נתן לה הנאשם בוקס בפנים. על דברים אלה סיפרה, לטענתה, לרשותה, לחברה שללה ולעובדת הסוציאלית. עוד מסרה כי היא חולת סכיזופרניה, אולם היא לocketת כדורים והוא "בסדר גמור". המתלוונת ביקשה כי לא יעצרו את הנאשם משום שהוא עלול להתאבד.

ב. בחקירהה ביום 29.12.13 (**ה/3**) צינה, כי הנאשם שפרק עלייה מים רותחים בעת בריחת השtan. עוד מסרה המתלוונת כי הנאשם לא רצה לתת לה מפתחה של הבית, משום שאינו סומר עלייה מאז שהתאשפזה. המתלוונת הוסיפה כי הנאשם מקלל אותה ומאים עלייה, אבל לטענתה הנאשם לא הרבץ לה, אלא רק נתן לה בוקס. לדבריה, ביום 28.12.13 היה ויכוח והוא הזמין משטרה, אולם הנאשם קרא לה לחדר ולא נתן לה לצאת מהבית ואמר "זה בטח שכנים". עוד צינה שכאשר נכנסו השוטרים, הנאשם התנגד והשוטרים "עשׂו לו חשמל" ואזקנו אותו.

ג. בחקירהה ביום 31.12.13 (**ה/9**) אישרה המתלוונת, כי הנאשם זרק עלייה קופסת שימושים מספר חדשניים לפני כן, וכי נוצר לה כתוצאה מכך סיימן ברגל. המתלוונת גדיודה כי הנאשם זרק עלייה מנורה לפני האשפוז האחרון, אולם היא לא פגעה בה. המתלוונת הוסיפה, כי לפני האשפוז האחרון, הנאשם נעל אותה בביתה והוא צעקה לשכנים שעמדו לה. לטענתה, הנאשם נעל אותה משום שאינו סומר עלייה. עוד הוסיפה כי הנאשם שפרק עלייה מרתק, וטען כי היא מבשלה עם "ג'וקים ונמלים".

.51. עדותה, חזרה בה המתלוונת מהודעתה במשטרה, וזאת בגין הפרטים שייחסה לנאשם. המתלוונת טענה כי דמייניה את רובם של הדברים שייחסה לנאשם במשטרה, ולהליפין, כי השוטרים משקרים בגיןם לאמרותיה, או שתי האפשרויות גם יחד.

.52. כאן המקום להעיר, כי לאור כל עדותה של המתלוונת הנאשם צעק קריאות בניינים, לרבות: "את מדמיינת", "אל תתעללי בה", "אני לא בקשתי ממנו סליחה", ו"עלילת המאה".

.53. עדותה הראשית של המתלוונת הייתה קצרה, טרם הוכרזה עדיה עיינית. במהלך עדות זאת תיארה המתלוונת את מערכת יחסיה עם הנאשם, שעמו היא מתגוררת בשלוש השנים האחרונות, כמערכת טובה מאוד. לדבריה, היא יוצאת עם הנאשם לקניות וסידורים ואף פעם לא היו לה בעיות עמו. עוד הוסיפה, כי לאחר שאושפזה בפעם האחרון, כאשר חදלה ליטול את הcadors הפסיכיאטריים, החלה לדמיין דמיונות על עצמה, על הבן שלה ועל אנשים אחרים (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 17, שורות 11 - 22).

.54. אין לי ספק, כי המתלוונת ניסתה לתאר את יחסיה עם הנאשם באופן אידידי, שאיננו משקף את המציאות. אך אכן מעולם לא היו למתלוונת בעיות עם הנאשם, מדובר סיפורה היא עצמה על בעיותה עם הנאשם למספר אנשים ובמשך תקופה ארוכה? ומדוע הצעיקה את המשטרה ביום 28.12.13?

.55. יתר על כן, בהמשך עדותה הודתה המתלוונת כי היו לה בעיות עם הנאשם, וזאת גם אם להערכתה הנאשם

לא עשה לה כל רע. המתלוננת התייחסה בעדותה הראשית, טרם הוכזהה כעודה עוינית, לשני נושאים, אשר יידונו להלן במסגרת הדיון באישומים השונים: האחד, טענתה כי הנאשם לא נעל אותה בבית, אלא שבידו היה מפתח אחד כאשר לה לא היה מפתח. מכאן כי לא הייתה יכולה לצאת מהביתה בלי שהנائم פתחה לה את הדלת. טענה זאת מתחשרת הן לאיושם הראשון והן לשמנני; השני, דבריה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימושים. הדברים אלו מתחשרים לאיושם החמישי.

56. לאחר עדות ראשית קצירה, המשיכה המתלוננת והכחישה את רוב רובם של המיעדים שייחסה לנימא במשטרה וצינה מספר רב של פעמים כי הנאשם חף מפשע, וכי היא מעוניינת בשחרורו. כמו כן צינה כי היא מתחשרת שהזמיןנה משטרה, משום שהנימא לא עשה לה כל רע. המתלוננת צינה עשרות פעמים, כי כל המיעדים שייחסה לנימא במשטרה, היו בוגדר דמיון. לדבריה, כל מה שכתוב היא לא אמרה זה דברי שקר. עוד הוסיפה: "לא משנה, שיקרתי, דמיינתי, זה הכל אותו דבר. בדמיון הכל אותו דבר" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 26, שורות 25 - 32). עם זאת, המתלוננת לא חזרה בה מתיאור האירוע שבו הנאשם זרק עליה קופסת השימושים.

57. לשם מחשת הכחשותיה, יובאו להלן מספר ציטוטים:

א. "... היה לי דמיון, הייתה לי מדמיינת כל מיני דברים, אמרתי כל מיני דברים לא נכון. כבוד השופט אני חולת סכיזופרניה מגיל 17 אני מתaszfat, כניסה, שום עת יצאתי, בוגל שאני מדמיינת כל מיני דברים ורואה כל מיני דברים בעינים, אני מדמיינת כל מיני אנשים, שומעת קולות, כל זה קורה לי אחרי שאני מתaszfat. הייתה לי לocket הרבה כדורים, הייתה מבולבלת, ובוגל זה לא הרגשתי טוב ולא ידעתי מה אני מדברת ולא זכרתי כללום (בוכה) ... אני לא יכולה לדבר (מתיפחת ב בכבי) הבן שלי יקר לי, הבן שלו יקר לי, אני אוהבת אותו" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 18, שורות 1 - 7).

ב. "הם גם סילפו דברים במשטרה, הם אמרו שפוצץ אותו והשיטו וחירבו עליו, אני בכלל לא אמרתי את זה, הם הוסיפו כל מיני דברים ובסוף החתמו אותו. לא אמרו לי על מה אני חותמת אפילו... אממן אני חולת אבל אני לא מטופטמת" (**שם**, בעמ' 21, שורות 23 - 25).

58. המתלוננת הוסיפה כמה וכמה פעמים, כי היא אוהבת את הנאשם ואני יכולה להיות בלוויו. עוד אמרה: "אני רוצה אותו בבית. כבוד השופט, תשחררי אותו ... אני מתחננת לפניך, יש לי סיוטים בלילה שאני רואה אותו מולי ... אני סולחת לו, הוא עשה טעות אני סולחת לו. הוא בקש ממני סליחה, תסלח לו" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 23). בהמשך הוסיפה: "כל מה שקרה אני סולחת לו" (**שם**, בעמ' 24, שורה 10). כאשר נשאלת מדוע אמרה שסולחת לו אם לא עשה לה דבר, ענתה המתלוננת: "הויתי מבולבלת תעוזבי אותו" (**שם**, בעמ' 24, שורות 17 - 18).

59. אין לי ספק, כי חלק ארוי מעדותה של המתלוננת והכחשותיה את כל המיעדים המיוחסים לו, נבע מאהבתה וdagatja של המתלוננת לבנה, הנאשם. העובדה, כי צינה, יותר מפעם אחת, כי היא סולחת לו, מעידה על כך שהנימא אכן פגע בה בדרך כלשהי. אולם, קשה היה מתוך עדותה להעיר,izia חלק בדיקת מתחם דבריה הם דבריאמת ואילו דברי שקר.

60. יתר על כן, אין לי ספק, כי המתלוננת לא אמרה אמרת בית המשפט, וזאת בכמה וכמה הזדמנויות. אגדים זאת באמצעות מספר דוגמאות קיצונית, אשר אין קשרות דוקא לב המחלוקת, כדלקמן:

א. המתלוננת מסרה כי ביתה נקי. כמו כן הכחישה, כי התמונות שהוצגו לה (**ת/13**) הן של ביתה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 33). המתלוננת למעשה הכחישה עובדות שלא יכולה להיות לגבייהן מחלוקת. האחת, כי התמונות צולמו בביתה שלה; והשנייה, כי מצבו של הבית וכי רע. המדבר בעבודות שעליין העידו, מה שוטרים שהוא בבית, והן ניכרות מתחם התמונות עצמן.

המדובר בהכחשה של עובדות פשוטות, והכחשתה עומדת בסתייה לתמונות שהוצגו לה. המein בתמונות המשקפות זהמה וחוסר סדר קיצוניים, יכול להתרשם מהפער הבלתי ניתן לגישור בין הדברים הנראים בתמונה לבין דבריה של המתלוננת.

ב. דוגמא נוספת נוגעת לדבריהם של עדים אחרים בתיק, לרבות י', מ, ד"ר הללי וב' פאררו. למעשה, כל העדים מספרים כי המתלוננת דווחה להם במהלך התקופה הרלבנטית לאירועים נשוא כתוב האישום, כי הנאשם נוקט כלפיו באלים. מדובר בעדים אובייקטיבים ואין כל יסוד לסבירה כי הם אינם מספריםאמת. המתלוננת לא טענה אף כי היא דמיינה את הדברים, אלא הכחישה את עצם אמרית הדברים לאותם עדים. המתלוננת טענה כי "colm משקרים", והסכימה לסייע את דבריה ל' ש"הכל בדמיון" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 34, שורות 13 - 27; ובעמ' 35, שורות 1 - 6).

גם כאן ניתן להתרשם מהפער בין המציאות - עדים מספרים כי המתלוננת אמרה להם דברים - בין דברי של המתלוננת, כי כלל לא אמרה את הדברים עליהם דווחו העדים.

ג. דוגמא נוספת נוגעת לעצם הכחשתה של המתלוננת את השיחה שלה עם מרדי ביום 30.12.14 - שיחה שעלה העיד מרדי. לא זו בלבד שהמתלוננת הכחישה את השיחה, אלא טענה שככל אין לה את הטלפון שלו, וכי איננה יודעת מדויע אמר דברים אלו (שם, בעמ' 39, שורות 19 - 26; בעמ' 42, שורה 19 ועד עמ' 43, שורה 9). לא מצאתי כל סיבה, אפילו היפותטית מדויע ציין מרדי, כי שוחח עם המתלוננת אם לא התקיימה שיחת צאת ואם כלל אין לה את מסטר הטלפון שלו.

61. השאלה היא, האם ניתן בנסיבות אלו, שבהן ברור, כי המתלוננת אינה אומרת אמת בבית המשפט, להגיא למסקנה, כי יש להעדייף את הודעתה במשפטה? יודגש, כי אין מדובר במקרה שבו מתלוננת חוזרת בה מעודותה במשפטה ותו לא, אלא שהמתלוננת מוסיפה ואינה אומרת אמת בבית המשפט בנושאים שאינם קשורים כלל ללב העני.

62. ככל אלה יש להוסיף, את השפעת מחלתה של המתלוננת על הערכת מהימנותה ועל המשקל שיש לייחס לגרסתה. עלי' להעיר את משקל גרסתה של המתלוננת, בין היתר על רקע מצבה הפסיכיאטרי והשפעת מצב זה, אם בכלל, על מהימנותה.

63. כאמור, המתלוננת היא חולת סכיזופרניה מזה שנים רבות. היא אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי בחודש Mai. 2013 ושובררה בחודש יוני 20.13. לפי סיכון האשפוז (**ת/11**), המתלוננת סובלת מהפרעה סכיזואקטיבית מזה שנים רבות והיא מוכרת למערכת אשפוזים קודמים. עוד עליה, כי שבועיים לפני האשפוז, מצבה הנפשי החמיר, הזניחה את הבית ומצב רוחה מרים. המשפטה הביאה אותה למין, לאחר ששבוע לפני כן שוטטה ערומה ברחוות והזירה לביתה. באותו יום התקבלה קריאה משכנים. השוטרים הגיעו לבית וראו את המתלוננת כאשר היא משליכה חפצים מהחלון, צעקה ומתרפעת. הבית היה במצב של הזנחה. גם בדרך לחדר המין ניסתה להתפשט ושפכה על עצמה מים. עוד עליה, כי המתלוננת הגיעה למין, כאשר היא מרושלת ומזונחת בהופעתה, מדיפה ריח זיהה חריף ויחפה. צוין כי המתלוננת באישקט פסיכומוטורי ביןוני, צעקה, מאימת וכי יש לה הפרעות קשות במהלך החשיבה, מחשבות שווא של גידלות, מחשבות פרנוידליות ועודות להלוצינציות. כמו כן צוין כי היא סובלת מבוחן מציאות ושיפוט פגומים בזיכרון ניכרת וכי היא חסרת תובנה למצבה (**ת/11**).

64. משמעות הדבר, שמספר חדשים לפני האירוע נשוא האישום, היה בוחן המציאות והשיפוט של המתלוננת "פגומים בזיכרון ניכרת". יתר על כן, מכיוון שמיוחס לנאים כי האירועים נשוא האישומים השני והמשני אירעו במהלך תקופה ארוכה, הרי שמדובר בתקופה שהיא מקבילה - לפני ואחריו - אשפוזה של המתלוננת בבית החולים הפסיכיאטרי.

65. יתר על כן, המתלוננת מסרה, כי אינה זוכרת דבר מסוימת האחרון בבית החולים הפסיכיאטרי בשנת 2013 (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 36), הדבר המלמד על מצבה הקשה בעת האשפוז. הדבר גם מלמד על קושי לזכור אירועים בעת שפורצת מחלתה של המתלוננת.

66. אמנם, הפסיכיאטרית, ד"ר הללי, העידה שכאשר המתלוננת עזבה את בית החולים היא לא הייתה בהתקף פסיכוטי ומצבה היה טוב בהרבה. אולם, המדובר בדיוח הנכון, קר לפי דבריה של ד"ר הללי, ליום השחרור.

67. הוכח גם כי מצבה של המתלוננת אינה יציב, אלא שלכמונות התרופות ולסוג התרופות ישנה השפעה עליה. כך העידו כל הסובבים אותה, לרבות ד"ר הללי. כך למשל, הפסקת נטילת התרופות, הביאה את המתלוננת לאשפוז האחرون שלה לפני האירועים נשוא כתוב האישום (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 41; ובעמ' 99, שורות 11 - 19).

68. על בוחן המציאותות הלקוי של המתלוננת למדתי גם מתוך העדויות שלפני. המתלוננת עצמה, הנאשם, מ' מסרו, כי המתלוננת הדילקה מספר פעמים את הגז בבית ושכחה לסגור אותו וכי הבית כמעט נשרף באחת הפעם (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 40, שורות 27 - 29). המתלוננת הסתובבה מספר פעמים ערוםה ברחובות, ניסתה להויריד את בגדייה וגם שפכה על עצמה מים בנוכחות שוטרים (שם, בעמ' 41, שורות 1 - 5; ובעמ' 42, שורות 13 - 19).

69. גם בדינומים שלפני, הגם שנטען כי מצבה טוב בהרבה, התרשםתי, כי בוחן המציאותות והשיפוט שלה לקויים ביותר.

70. כך למשל, לאחר שהוכרצה כעדעה עוינית, אמרה את הדברים הבאים: "תפסיקו אני לא רוצה לשמוע אתכם, אני הולכת, מה זה עדה עוינית? אני אשה חולה ... אני חליתי ואני אושפזתי בבית חולים. ב-2013 התאשפזתי והשתחררתי, הייתי לוקחת 10 כדורים והייתי מבולבלת, השנה אני לוקחת 3 כדורים במקום 10 כי אני יותר מאזורת" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 23, שורות 5 - 8).

71. מספר פעמים אמרה המתלוננת לבאת כוח התביעה "לא רוצה לשמוע אותך, דברי לךירות" ובהמשך CISHTA את אוזניה עם שתי ידייה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 35, שורות 8 - 14; ובעמ' 33, שורות 13 - 18).

72. כאשר נאמר לה שסיפה במשטרת שהנאים טוען כי היא מבשלת עם ג'וקים ונמלים, צחקה ואמרה "עם נחשים ופשפיים" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 38, שורות 3 - 16).

73. המתלוננת אישרה כי הבאבא סאל ודליה רבין מדברים עמה ואמרה שהיא אהבת את יצחק רבין, והוא רצחה לעולות לקבר שלו כשהיתה חולה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 42, שורות 4 - 12).

74. המתלוננת, שהיתה נוכחת ברוב הדיונים בבית המשפט, צעקה מפעם לפעם עצוקות ביןים כלפי עדים וככלפי התובעת, וניסתה להתערב במהלך הדיונים. במקרים רבים צעקה "זה שקר", "זה לא נכון", "הכל שקר", וכיוצא בכך. למורות שהתרתית במתלוננת, המשיכה לצחוק ולהפריע במהלך הדיונים. בנוסף, באחד הדיונים, היכתה את התובעת. לאור האמור, נאלצתי להוציא מאולם בית המשפט. בנוסף, מפעם לפעם פרצה בבכי רם ועצוקות שבר באולם בית המשפט.

75. מתן מלאה המשקל להודעותיה של המתלוננת במשטרת מעורר קושי ממשי, וזאת משום מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לפני גבירות גרסאותיה במשטרת וההערכה שלפיה באשפוזה האחרון "בוחן המציאותות והשיפוט" שלה נמצאו לקויים ביותר. כל זאת, כאשר המתלוננת חזרה בה מההודעותיה במשטרת, וטענה שככל הדברים שמסירה הם בגדיר דמיונות.

76. הלכה פסוקה היא, כי התחשבות במצבו הנפשי או השכלי של העד צריכה להיעשות בשלב של הערכת משקל העדות. כושר תפיסת המציאות שונה מאדם לעדרם ועל בית המשפט לבחון כל עדות המובאת בפניו לגופה (ע"פ 5339/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (3), 769 (11.2.99)).

77. עוד נאמר בהקשר של הערכת עדדים בעלי ליקות נפשית, כי:

"... בבא בית המשפט לדון בשאלת משקלה של העדות, אין בידו, מطبع הדברים, לסמן על התרשםתו הבלתי אמצעית בלבד מן העד,oSימנים שאנו נתונים بعد "רגיל" בעומדו על דוקן העדים כדי לבחון על פיהם את אמינות דבריו ... עלולים להביא למסקנות מוטעות. שיעיקר החשש אינו משקר מכoon של העד, אלא מעירוב תחומיים בין שני עולמות, של מציאות ודמיון, בהם הוא חי, לכדי עולם אחד. בוחנת עדות צאת אך ורק על פי הגוונם של הדברים ועל פי טبيعت עינו של השופט, אינה יפה, על כן, לחקר עולמו העולם של חוליה הנפש, כשי"גלו וידעו לכל אדם הסובל ממחלת נפש יכול, בעת ובזונה אחת, להיות אדם בעל אינטיגנץיה גבוהה העוללה להטעות את הבריות ולטשטש את סימני המחלה" ... אכן, יש בוחנות דעתו של מומחה לנפש על מהות מחלתו של העד, סימניה ואייפוניה, تحت לשופט אחרות לגבי התייחסותו הרואה לעדות או לחלקים ממנה, ולהעמידו על נקודות התורפה שעלייהן יש לתת את הדעת במיוחד. אולם אין דעתו של המומחה יכולה, בדבר מובן מלאיו, לשמש תחליף לקביעות המתיחסות מן העדות, שכן ככל מסורות לשיקול דעתו של בית המשפט והוא הפסיק האחרון בהן" (ע"פ 800/85 ברדה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4), 266, בעמ' 271 - 271 (4.11.86)).

באותה פרשה קבע בית המשפט מבחן משולש להערכת עדותו של עד בעל ליקות נפשית:

"ראשית, מבחן התרשםות הבלתי אמצעית של בית המשפט מן העד ומפניו בו הוא מעיד, תוך ניתנת הדעת לחווות הדעת הרפואית. שנית, מבחנה הפנימי של העדות. רוצה לומר, בדיקת העדות על-פי סימני האמת העולים מהתוכה, כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורים או בלבולם של הפרטים הננסרים בה ופיקודם באלה סימנים של שכלי ישר המבאים אדם בר דעת להתייחס לדבריו זולתו באימון" ... שלישיית, והעיקרי, מבחנה של העדות על-פי סימני אמת חיצוניים "אשר יש בהם, לפי מבחן השכל הישר, כדי להשליך או על אמיתותה" ... כשה מבחן האחרון בא לשמש "סתום בטחון" לשני המבחנים הראשונים. שאפילו התרשם בית המשפט לטובה מן העד, ומצא בעדותו הגיון פנימי, עדין קיים חשש ל"הטעיה", שלא יוסר אלא אם נמצא לעדות אימונות מהותי ומשמעותי בראיה חיצונית" (שם).

79. כאמור, בחווות הדעת מעות אשפוזה של המתלוונת נקבע, כי "בחן המציאות והשיפוט" שללה ליקויים. אינני יכולה לומר, כי בוחן המציאות של המתלוונת היה תקין בעת עדותה בבית המשפט ובוואדי שאון לי כל יכולת לדעת מה היא מצבה בעת תלונתה במשטרת. גם שנטען לפני, כי במהלך הדינונים בבית המשפט, מצבה טוב בהרבה מזה שהיה, ברוי כי מצבה רחוק מלהיות שפיר. יתר על כן, העובדה, כי לא אמרה אמת בבית המשפט בכמה וכמה נושאים, מוביל אותו למסקנה כי קשה להתבסס אך ורק על דבריה של המתלוונת.

80. לאור התרשםותי מהמתלוונת, אין אפשרות לומר, כי יש להעדייף דוקא את הوذאותה של המתלוונת במשטרה. מצבה של המתלוונת, כאשר אין בידי את הכלים המתאימים, לרבות הקלטה וחווות דעת מומחה, אינה מאפשרת ליתן את מלאו המשקל להודאותה במשטרה ואין די בהודאותה, ככלעצמן כדי להביא להרשעת הנאשם באישומים המזוהים לו.

81. מכאן, שעלוי להזיקק ל"שסתום הבטחון", כאמור בפסק הדין ברדה, הנדרש מילא בעניינו, לאחר שהוגש הודהות בהתאם ל██ 10א לפקודת הראות, שלפיו ניתן להרשיע נאשם לפי אמרתו של עד במשטרה, ובלבד שנמצא דבר לחיזוקן.

82. בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על הזיקה ההדידית הקיימת בין משקל החיזוק הנדרש לבין מידת האמון שבית המשפט רוחש לאמراה. ככל שבית-המשפט יתרשם לחוב מהימנות האمراה, כך יקטן משקלו של ה"דבר לחיזוק" הנדרש לתמיכתה, ולהפך (ראו: ע"פ 2949/99 **כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 636, בעמ' 646 (11.1.01)).

83. בנסיבות שלפני, לאור הקושי לתת אמון מלא לדבריה של המתלוונת, משקל הדבר לחיזוק צריך להיות ממשי. כך למשל, העובדה כי המתלוונת דוחה על אירועי אלימות בזמן אמת אחרים, אשר כרגע יכולת לשמש לחיזוק, אינה מספקת, כאשר קיים חשש כי המתלוונת מדמיינת דברים. אם אכן נכון כי היא מדמיינת דברים, מה יועל דוחה על דברים אלו לאחרים? נדרש, אפוא, בנסיבות הייחודיות של העניין שלפני, ולאחר מכן שטיארתי לחתת אמון בדבריה של המתלוונת, בכלל, בחיזוק שהוא חיזוני לדבריה של המתלוונת עצמה. לכך ATIICHIS בדין לגבי כל אישום ואישום.

#### **גרסתו של הנאשם והערכת מהימנותו - כללי**

84. הנאשם נחקר ביום 13.12.28 וביום 1.1.14 והודהותיו הוגש לבית המשפט (**ת/15 ו-ת/16** בהתאם).  
חקירותיו הוקלטו חוזית (**ת/17 ו-ת/18**). הנאשם גם העיד בבית המשפט.

85. גם הנאשם ניסה להציג את מערכת היחסים עם המתלוונת כמערכת חפה מכל קושי. בעודו סיפר, כי הוא מתגורר עם המתלוונת מזה שלוש שנים. מערכת היחסים ביניהם טובה והם עושים פעולות רבות יחד, יוצאים לקניות, סיורים, מטיילים בחו"ז. הנאשם ציין כי הוא אוהב את אמו ולא עשה לה כל רע. עוד הוסיף, כי אביו מסייע להם מבחינה כלכלית (**ת/16**, שורה 68; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 98, שורות 14 - 21).

86. לדבריו של הנאשם, אם המתלוונת אכן דוחה על כל האירועים, הרי שמדובר בשקרים והמצאות שהיא הוזה כתוצאה ממחלה הסכיזופרנית. הנאשם ציין, שככל הנראה מדובר בתוצאה של אי נטילת התרופות הפסיכיאטריות שלה (**ת/15**, שורות 25 - 37, 55 - 56; **ת/16**, שורות 19 - 23, 62 - 63; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 119 - 125).

87. כפי שכבר ציינתי באשר למתלוונת, אין אני סבורת כי היחסים בין הנאשם למתלוונת היו על מי מנוחות, ולכן ראיות לא מעטות, כפי שכבר פירתי ועוד אפרט בהמשך. אין לי ספק כי הנאשם ניסה לתאר תמונה מצב שאינה משקפת את המציאות כהו"יתה. אין לי גם ספק, שאMRIה שלפיה כל התיאורים שמסרה המתלוונת הם בגדר דמיונות, היא רוחקה מן האמת, וזאת גם אם קשה לומר, כי כל תיאור ותיאור שמסרה המתלוונת הינו אמיתי.

88. כבר התייחסתי לכך, שהמתלוונת מסרה בדיווחה أدות הקושי ביחסיהם לאחר שה הנאשם סירב לשכפל לה מפתח. למעשה, גם הנאשם מודה בכך כי בידו מפתח אחד לבית, ולא שכפל למתלוונת את המפתח, אלא שلطענתו הדבר נבע מdagתו למתלוונת והוא אינו סגור את המתלוונת בבית (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 98, שורות 28 - 31; בעמ' 107, שורה 30 ועד עמ' 108; בעמ' 109, שורות 20 - 24). בהקשר זה ציין, כי המתלוונת הייתה נעדרת מפעם לפעם מהבית אחת לשבוע לערך לשעות רבות. לאחר העדרוותה, נגעה לחזור הביתה מבולבלת ומבליל שידעה מה קרה (**שם**, בעמ' 99, שורות 1 - 9; ובעמ' 100, שורות 30 - 31). עוד ציין, כי פירק את הכליריים משומם שהיו שלושה אירועים שבhem המתלוונת השאירה גז פתוח והבית עלה באש. לדבריו, היה מסתיר את הכליריים ומחזיר אותם בעת הצורך (**ת/16**, שורות 46 - 50).

89.קשה לומר, כי דברים אלו משקפים יחסים הנקיים מכל מחולקת. גם אם המחלוקות נבעו, לשיטתו של הנאשם, מתוך דאגתו למתלוונת, היה עליו למסור עדות מהימנה בהקשר זה. אין זאת אלא, שהנאשם מנסה להפחית מתיאור הוויכוחים והמחלוקות בינו לבין המתלוונת, וזאת על מנת לשולח את כל המើוחס לו בכתב האישום.

90. נמצא גם, כי הנאשם לא אמר אמת בתיאורו את אירועי יום 28.12.13, מתחילהם ועד סופם. תיאוריו של הנאשם סותרים את עדויות השוטרים כולם, את דבריה של המתלוונת במשטרה ואיפלו את חלק מעודותה בבית המשפט. גם לא מצאת הגיוון פנימי בדבריו של הנאשם באשר לתיאור האירועים, כאילו באותו יום כלל לא מנע מתלוונת יצאת מהבית, לא ידע שמדובר בשוטרים ולא התנגד למעצר. והכל כפי שעוז יפורט להלן ביחס לאישום הראשון.

91. גם הנאשם, כמו המתלוונת, ניסה להמעיט מחומרת מצבו של הבית. הנאשם ציין כי הבית במצב סביר, וכי הוא מנקה את הבית, אולם המתלוונת כל הנראה מלכלה אותו (**ת/16**, שורות 30 - 38). הנאשם הוסיף, כי הבית היה נקי ומסודר לפני הגיעם של השוטרים (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 125 - 126). ברוי, כי הדברים אלו של הנאשם רוחוקים מאוד מן המציאות שבה היה מצוי הבית בבואם של השוטרים.

92. הנאשם הכחיש את כל המעשים המើוחסים לו בשמונה האישומים. לגרסתו, באשר לכל אחד ואחד מן האישומים, ATIICHIS להלן בדיון לגבי כל אישום ואישום.

93. מכל מקום, לאור כל האמור, כפי שעוז יפורט להלן, התקשתי לתת אמון בדבריו של הנאשם.

### האישום הראשון

#### כליאת שווה

94. לפי המើוחס לנ宴ם באישום הראשון, ביום 28.12.13, נעל את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח, ולא נתן למתלוונת לצאת מן הבית.

95. בטרם ATIICHIS לאירועי יום 28.12.13 אבקש להתייחס לטענה הכללית, שלפיו הנאשם נהג למנוע מהמתלוונת לצאת מהבית לא רק באירוע נשוא האישום הראשון אלא גם בהזדמנויות נוספות. הכרעה בטענה זאת היא חשובה להכרעה ביחס לאיושם הראשון.

96. השתכנעתי, כי למתלוונת לא היה מפתח ולמעשה המפתח היחיד לבית היה בידיו של הנאשם. השתכנעתי גם כי החזקת המפתח היחיד אצל הנאשם נבעה מהעובדת שהנאשם לא סמרק על המתלוונת. על כך מסרה המתלוונת הэн במשטרה והן בבית המשפט. גם הנאשם אישר זאת. חיזוק לכך ניתן למצוא בדבריו של י' ובדבירה של מ', שליהם סיירה המתלוונת על כך. אמנם, המתלוונת הייתה יצאה מביתה, לעיתים לבדה, ולעתים יחד עם הנאשם, וזאת למגנון של פעילותות, לרבות עבודה, סיורים, קניות, מפגשים עם חברות, ועוד. אולם, הוכח גם, כי החזקת המפתח היחיד אצל הנאשם אפשרה לו לשולח מעשה על יציאותה של המתלוונת מהבית.

97. גם אם הנאשם חש באופן ממש לשולחם של המתלוונת ושל אחרים, וככל הנראה בצדק לאוטר נסיען העבר, היה עליו לאפשר לה לצאת מן הבית כל אימת שחפצה בכך. חובה זאת נובעת מן האוטונומיה הפרטית של המתלוונת לקבלת החלטות עצמאיות ומ חופש התנועה שלה.

98. באשר לאירועי יום 28.12.13, מצאתי כי הנאשם אשר שלט במפתח היחיד, לא פתח למתלוונת את הדלת

באותו היום. את מסקנתי אני מבססת על העדויות הבאות.

99. השוטרים, שילואן, משחה וולצ'ר מסרו, כי ביום 13.12.28 התקבל דיווח ממוקד 100 על אישת שהתקשרה ואמרה שהבן שלה מאים עליה בבית, מקלל אותה והיא רוצה לצאת מהבית אולם בנה אינו מאפשר לה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 11, שורות 18 - 20; בעמ' 74, שורות 27 - 31; **ת/12**).

100. ראשון הגיע למקום, השוטר שילואן. לדבריו, כאשר הגיעו למקום ניסה לבדוק אם יש דרך להיכנס בלי לפרוץ את הדלת. תוך כדי כך, השוטרים שוחחו עם המתלוננת, אשר אמרה שהיא רוצה לנשום אויר, ורוצה לצאת מהבית (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 12, שורות 1 - 2).

101. גם השוטר משחה והשוטרת ולצ'r הגיעו למקום, דפקו בדלת, אולם לא היה מענה. השכנים מהදלת הסמוכה פתחו את הדלת, ומסרו כי בבית מתלוננת אישת חולת נשף וכי הבית מאוד מלוכן. לאור האמור, השוטר משחה ביקש סולם מהשכנים, עליה לכוון הבית וקרא למתלוננת מחלון פתוח. המתלוננת ובנה שאלו "מה קרה" והשוטר משחה אמר להם כי הם חוששים למתלוננת לאחר שהזמין המשטרה וביקש מהם לפתוח את הדלת. המתלוננת אמרה לו, כי היא מעוניינת לצאת אולם המפתח אצל הנាសם, אשר מסרב לפתוח את הדלת. השוטר משחה ביקש מהנאסם לפתוח את הדלת, אולם הוא סירב ואמר כי אין לשוטרים סמכות להיכנס לבית. לדבריו של משחה, הסביר לנאסם כי יש לו סמכות כניסה לבית וכי הוא רוצה רק להיכנס ולדבר עמו. אולם, הנាសם סירב לפתוח את הדלת, גם כאשר הסביר לו כי יזמננו כוחות כיבוי אש והדلت תיפרע (**ת/12; פרוטוקול הדין**, בעמ' 75, שורות 1 - 3, 12 - 13).

102. המתלוננת מסרה במשטרת כי הנាសם סגר אותה בחדר ולא נתן לה את המפתח (**ת/2 - ת/4**).

103. בית המשפט חזרה בה מדבריה, כי הנាសם סגר אותה בחדר, אולם אישרה כי הנាសם לא נתן לה את המפתח בשל כך שאינו סומך עליה. המתלוננת הוסיפה, כי הזמין את השוטרים על מנת שיורו לנាសם לחתת לה מפתח. השוטרים באו "והוא לא רצה לפתוח להם את הדלת אז הם פרצו את הדלת". בהמשך עדותה, ניסתה למתן את הדברים היא זו שאמירה לנាសם לא לענות וכי "נשאר בחדר עד שלו" עוד הוסיפה, כי השוטרים דפקו בדלת אולם לא חיכו מספיק זמן ומיד פרצו את הדלת, וכי כתוצאה לכך נגרם לה נזק (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 17, שורות 23 - 28; בעמ' 19, שורות 21 - 26; בעמ' 27, שורות 9 - 13; ובעמ' 28).

104. הנាសם מסר בעודתו, שכלל לא סגר את המתלוננת בחדר, ולא מנע ממנה לצאת מהבית. תחילת מסר, כי התעורר משינה ופתאום שמע דפיקות חזקות בדלת. לדבריו של הנាសם, לא ידע כי המתלוננת התקשרה למשטרת ולא ידע שמדובר בשוטרים, בדק בעינית הדלת ושאל "מה אתה רוצה" אולם איש לא ענה. לדבריו, לא פתח את הדלת ממשום שאינו פותח את הדלת לזרים (**ת/15**, שורות 1 - 6; **פרוטוקול הדין**, בעמ' 99, שורות 23 - 24; ובעמ' 102, שורות 26 - 32). אולם, בהמשך ציין, כי התעורר כשעה וחצי לפני שהשוטרים דפקו בדלת (**שם**, בעמ' 112, שורות 8 - 19). הנាសם הכחיש כי השוטרים ניסו לדבר אליו לפני פגירתם לדירה (**שם**, בעמ' 101, שורה 28 עד עמ' 102, שורה 14).

105. הנាសם הוסיף, כי לא איים על המתלוננת והוא אינו מאים עליה אף פעם. עוד ציין, כי לא צעק על המתלוננת, ולא סגר את הדלת שלה. לדבריו, המתלוננת יכלה לצאת באופן חופשי (**ת/15**, שורות 1 - 54, 22, 54 - 55). הנាសם גם הכחיש כי אמר למתלוננת להיכנס לחדרה ולא לצאת עד שהשוטרים ילכו (**שם**, שורות 57 - 58).

106. איני מוצאת את גרסת הנាសם באשר לאירוע שאירע ביום 13.12.28 כ晦ימתה. הוכח, כאמור, כי המתלוננת התקשרה למשטרת ומסרה כי הנាសם אינם נותנים לה לצאת מהבית. למעשה, גם בעודותה בבית המשפט, היא מאשרת כי

לא היה לה מפתח לצאת מן הבית באותו יום, אלא שلطענתה לו הייתה מבקשת מה הנאשם היה פותח לה את הדלת. המתלוונת איננה מסבירה מדוע, אפוא, לגרסתה, התקשרה למשטרת אם אכן אפשר לה הנאשם לצאת מן הבית. המתלוונת גם אישרה בעדותה, כי השוטרים פנו לנאים בטרם הפריצה לבית, אולם הוא סירב לפתוח את הדלת. מכל מקום, אין כאן אפשרות, כי מדובר בדמיון של המתלוונת, ותו לא, שהרי השוטרים מצאו את הבית סגור. לפי עדויות השוטרים, המתלוונת חזרה על כך שהנאשם אינו מאפשר לה לצאת מהבית, גם כאשר יצרו עמה קשר דרך החלון. אין לי ספק כי הן המתלוונת והן הנאשם ידעו שמדובר בשוטרים, שהרי התנהלה שיחה בין השוטרים לבנים דרך החלון. הולכה למעשה, כאשר הנאשם לא פתח למתלוונת את הדלת, גם לאחר שהשוטרים שוחחו עמו דרך החלון, הרי שלא נותר עוד ספק, כי הנאשם מנע מהמתלוונת לצאת מהבית ביום 28.11.13.

707. חיזוק לכך ניתן למצוא גם בדברי מרדי שמסר בעדותו, כי בסמוך לאחר האירוע התקשרה אליו המתלוונת ומספרה לו כי הנאשם סגר אותה בבית והוא לא יכול לצאת, הזמין משטרת והכל שבור. המתלוונת ביקשה כי יבוא אליה, אולם הוא לא יכול היה להגיע (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 50, שורה 28 ועד עמ' 51, שורה 2).

808. מכאן מסקנתי, כי ביום 28.12.13 התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוונת, שנבסב בין היתר על החזקת המפתח היחיד בידי הנאשם ועל רצוניה של המתלוונת לצאת מהבית. גם אם בכלל, החזקת מפתח אחד בלבד בידי הנאשם נבעה מטר דאגה למתלוונת, לא היה בכך צדוק למניעת יציאתה מהבית ביום 28.12.13. היה על הנאשם לפעול בדרך אחרת, המכבדת את המתלוונת את רצונותיה וזכויותיה, על אף מחלת הנפש שממנה היא סובלת.

809. על מנת להקים את יסודות העבירה של קליאט-שווא, די בכך שאדם שולל את חופש התנועה של الآخر ומונע הולכה למשעה את יציאתו למקום מסוים. הוכח, כי **ה הנאשם מנע מהמתלוונת לצאת מהבית ביום 28.12.13** ומכאן כי **הוכח שהנאשם כלל את המתלוונת בבית ביום 28.12.13**.

#### אינומים

810. עוד מוכיחו הנאשם שכשר מנע את יציאתה של המתלוונת מהבית ביום 28.12.13 אימם על המתלוונת. אישום זה מבוסס בעיקרו על דבריה של המתלוונת במשטרת, שלפייהם הנאשם אמר לה באותו יום כי "יפוץ" אותה במכות (ת/ה).

811. המתלוונת חזרה בה בעדותה לדברים אלו ואמרה כי הנאשם מעולם לא איים עליה. גם הנאשם העיד כי מעולם לא איים על המתלוונת.

812. חיזוק לדבריה במשטרת, כי הנאשםאמין אימם עליה באותו היום ניתן למצוא בדוחות של המתלוונת על אינומים למועד 100 של המשטרת בזמןאמת. הדבר בדוחות שהביא את השוטרים מלכתחילה לבית. אם אכן מדובר היה בדיוני, אין זה סביר, כי המתלוונת הייתה פועלת באופן מיידי ומדווחת על כך למשטרת.

813. יתר על כן, חיזוק נוסף לטענות המתלוונת שלפיה הנאשם מאים עליה, ניתן למצוא גם במקרים של באותו היום והקשר בין אימם זה ל洇ות המפתח. העגיון כבר למסקנה, כי באותו יום אכן התנהל ויכוח בין הנאשם למתלוונת, שככל הנראה נגע, בין היתר, למפתח שאותו החזק הנאשם ולא נתן למתלוונת לצאת מהבית. בנוסף הוכח, כי הנאשם מנע את יציאתה של המתלוונת מן הבית וישנו הגיון בגרסה שמשטרת במשטרת, כי תוך כדי היכוח, הנאשם איים עליה. במקרים אודות אירועי היום, כפי שכבר פורטו לעיל, יש אפילו כדי להוות חיזוק ממשמעותו של גרסתה של המתלוונת במשטרת, שלפיה הנאשם איים עליה.

814. לאור האמור, הוכח כי **ה הנאשם אכן איים על המתלוונת ביום 28.12.13** ועודו לה כי "יפוץ" אותה

הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והtanגדות לمعצר חוקי

115. עוד מיוחסת לנאשם באישום הראשון עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו וכן עבירה של התנגדות לمعצר חוקי. כתוב הנאשם מיחס לנאשם, כי לאחר שהשוטרים הגיעו לבית, הנאשם סירב לפתח את הדלת. לאחר שהדעת נפרצה על ידי כוחות כיבוי אש, כאשר השוטרים ניסו לעצור את הנאשם, הנאשם השתולל, הניף ידו לכל עבר והtanגד למעצר. הנאשם הוזהר ולאחר מכן עשו השוטרים שימוש באקדח טיזר, על מנת לעצרו.

116. כל השוטרים מסרו גרסה דומה לגבי האירועים שאירעו לאחר הגעתם לבית. כבר פירטתי, כי הוכח שהנאשם סירב לפתח לשוטרים את הבית. בעקבות זאת, השוטרים נאלצו להזעיק כוחות כיבוי אש, ולאחר זה החרת הנאשם פרוץ בבית.

117. במהלך הדיונים התעוררה השאלה האם הנאשם חסם את דלת הבית באמצעות טלזיה? השוטרים העידו כי ראו את הטלזיה בכניסה לבית ומכאן הסיקו כי הנאשם ניסה למנוע בצורה זאת את פתיחת הדלת. הנאשם והמתלוונת טענו, כי הטלזיה הייתה מונחת בכניסה משומשת בהתקלה מוקלקלת. מצאתי, כי אין אני נדרשת להכריע בשאלת זאת.ברי כי בכל מקרה הנאשם מנע את כניסה של השוטרים לבית, כאשר סירב לפתח את הדלת.

118. עוד מסרו השוטרים שילואן ומשהה, שכאשר נכנסו לבית נראה היה שהנאשם מאגרף ידו ומחזק משהו ביד, והנאשם סירב להשליכו ומתוך כדי כך נפנף את ידו לכיוון פניו של השוטר שילואן. כאשר נעשו נסiouן לאזוק אותו, הנאשם השתולל תוך כדי הנפת ידו ומנע מהשוטרים לאזוק אותו. בעקבות זאת הוזהר הנאשם, כי אם יסרב, יאלץ השוטרים להשתמש כנגדו באקדח טיזר, אולם הנאשם המשיך בשלו. לאור זאת, השוטר משחה ירה לכיוונו באקדח טיזר ולאחר מכן נזקק הנאשם והוביל לתחנת המשטרה. בסופה של דבר לא נמצא דבר בידו (**ת/12; פרוטוקול הדיון**, בעמ' 12; ובעמ' 16). השוטר שילואן הביר, כי הנאשם התנגד למעצר בצורה תוקפנית ברורה ומשמעותית והניף ידו כלפי הפנים שלו, ולמרות שהוזהר לא חדל מכך (**שם**, בעמ' 14, שורות 20 - 32 ובעמ' 16, שורות 28 - 29).

119. גם השוטרת ולצורך שלא נכחה במקום בשלב שבו פרצו השוטרים לבית, אלא המתינה באותו זמן בחוץ, מסרה שכאשר נכנסה לבית ראתה את הנאשם כאשר הוא מתנגד למעצר ומשתולל. לדבריה, הנאשם "נפל על הרצפה והתחילה לצרתו שהוא לא רוצה שייקחו אותו לתחנה". לאחר שהשוטר שילואן הזהיר אותו כי אם יתנגד, יהיה עליו להשתמש בכוח, הופעל נגדו אקדח טיזר (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 75, שורות 3 - 8, 17 - 18).

120. בהודעתה במשטרת מסרה המתלוונת כי הנאשם התנגד למעצר ולא נתן להם את ידו ולאור זאת עשו לו **חסמל" (ת/3)**. גרסה זאת עולה בקנה אחד עם גרסת השוטרים.

121. המתלוונת אמונה כי החלטה בעדותה, כי הנאשם התנגד למעצר. לדבריה, באותו יום "לא קרה שום דבר", השוטרים עשו על הנאשם חיפוש והוא לא התנגד והם הפעלו כנגדו טיזר חזימי ואזקן (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 17, שורות 30 - 32; ובעמ' 37).

122. גם הנאשם הכחיש כי הפריע לשוטרים והתנגד למעצר. כאמור, הנאשם טען כי לא פתח את דלת הבית משום שלא ידע שמדובר בשוטרים. כפי שכבר קבעתי לעמלה, אין אני מקבלת גרסה זאת כסבירה.

123. לעניין ההתנגדות למעצר טען הנאשם שכאשר השוטרים נכנסו לבית, הוא והמתלוונת עמדו בסלון, כאשר הוא סטטי ואינו מחזק דבר ביד. לדבריו, השוטר לא אמר לו שהוא עוצר והוא לא התנגד, לא הניף את ידו, אולם השוטר

הפעיל עליו ללא כל סיבה אקדיח טיזיר והוא נפל לרצפה. לאחר מכן השוטר הפעיל עליו שוב את אקדיח הטיזיר (**ת/15**, שורות 38 - 41, 59 - 65; **פרוטוקול הדיון**, עמ' 99, שורה 26 ועד עמ' 100, שורה 4; בעמ' 102, שורות 16 - 27 ובעמ' 103, שורות 27 - 32)

124. גם גרסתו זאת של הנאשם אינה סבירה, שהרי אם היה עומד ולא עשה דבר, סביר היה יותר להניח כי השוטרים היו עוצרים אותו ללא שימוש בכוח. גרסתו של הנאשם גם אינה עולה בקנה אחד עם עדויות השוטרים ועם דברי המתלוננת בהודעתה במשטרת. לאור האמור, אני מעדיפה את גרסת השוטרים, אשר עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת במשטרת, על פני גרסת הנאשם.

125. מכאן, שהוכח כי הנאשם הפריע לשוטרים במילוי תפקידם, בכך שניסה למנוע את כניסהם לבית בידועו שמדובר בשוטרים. בנוסף לכך, כי הנאשם התנגד למעצר.

#### האישום השני - עבירה של תקיפה

126. באישום השני מייחסת לנימוק עבירה של תקיפה. לפי המიיחס באישום השני, ביום 27.12.13, עת הבחן הנאשם בבריחת שתן של המתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בקומה עם מים רותחים ושפר את תכולתו על ישבנה של המתלוננת.

127. גם אישום זה מתבסס בעיקרו עם גרסת המתלוננת במשטרת (**ת/2; ת/3 ו-ת/4**).

128. בעדותה אמרה המתלוננת כי מדובר בשקר. עוד הוסיפה, כי לא ספירה על כך דבר במשטרת ולא צינה כי עדין שורף לה (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 29, שורות 17 - 32 ועד עמ' 30, שורות 1 - 11). כן הוסיפה, כי אינה זוכרת אם ספירה לגורשה, וע, אודות האירוע עם השtan (שם, שורות 12 - 26). משמעות הדבר, כי המתלוננת אף הכחישה את עצם אמרית הדברים במשטרת, ולא רק את קרות האירוע.

129. י מסר, כי המתלוננת ספירה לו כי בעקבות בריחת שתן הנאשם שפר עליה מים חמים כשבוע לאחר לפני יום 30.12.13 (פרוטוקול הדיון, עמ' 46, שורה 14 ועד עמ' 47, שורה 10).

130. גם מישראל, כי המתלוננת ספירה לה אודות אירוע זה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 90, שורות 22 - 26). לדבריה, המתלוננת אכן סבלה בתקופה الأخيرة מריחת שתן (שם, בעמ' 92, שורות 13 - 16).

131. הנאשם הכחיש כי שפר על אמו מים חמים (**ת/15**, שורות 25 - 37, 55 - 56; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 100, שורות 7 - 13).

132. אין לי ספק כי המתלוננת אכן דיווחה במשטרת אודות האירוע, כפי שתועד בהודעתה, והיא לא אמרה אמרת בית המשפט, כאשר הכחישה את עצם אמרית הדברים. יתרון מאד שהאירוע התרחש במצבות. אולם, כפי שציינתי לעלה, לאור הקושי לתת אמון מלא במתלוננת, אין אני מוצאת כי די בכך שספירה על האירוע לאחרים כדי להוות חיזוק מספק להודעתה. אם אכן קיימת אפשרות שהמתלוננת דמיינה את האירוע, אין בעצם אמרית הדברים אחרים, כדי להוות חיזוק ממשי לדבריה.

133. מכאן שאין אני יכולה לקבוע במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם שפר על המתלוננת מים חמים לאחר שברוח לה השtan.

### האישום השלישי - עבירה של תקיפה

134. גם באישום השלישי מוחסת לנאשם עבירה של תקיפה. לפי המוחס באישום השלישי, שבועיים לפני האישום הראשון, במועד שאיןו ידוע למאשינה, תקף הנאשם את המתלוונת בכך שהכח אותה באמצעות מכת אגרוף מצד השמאלי של פניה.

135. המתלוונת הכחישה כי אמרה במשפטה כי שבועיים לפני יום 28.12.13, התווכחה עם הנאשם והוא נתן לה אגרוף לעין שמאל (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 30, שורות 29 - 32 ועד עמ' 31, שורות 1 - 14).

136. העיד, גם ביחס לאישום זה, כי המתלוונת ספירה לו כי הנאשם נתן לה בוקס (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 48, שורות 6 - 21).

137. לדברי הנאשם, לא נתן למתלוונת אגרוף בעין או לפנים (**ח/15**, שורות 25 - 37, 55 - 56; **פרוטוקול הדיון**, עמ' 100, שורות 7 - 13).

138. גם כאן, יתכן מאד שאירוע זה התרחש בנסיבות. אולם, כאמור, אין אני מוצאת כי די בכך שהמתלוונת ספירה על האירוע לאחרים כדי להיות חיזוק מספק להודעתה. אם אכן קיימת אפשרות שהמתלוונת דמיינה את האירוע, אין בעצם אמרת הדברים לאחרים, כדי להיות חיזוק ממשי לדבריה.

139. לאור האמור, לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם **תקף את המתלוונת כמיוחס לו**.

### האישום הרביעי - עבירה של נסיוון תקיפה

140. באישום הרביעי מוחסת לנאשם עבירה של נסיוון תקיפה. לפי המוחס באישום הרביעי, במועד שאיןו ידוע למאשינה, לפני האירוע נשוא האישום הראשון, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוונת בכך שהשליך לעברה בקבוק קוקה קולה.

141. המתלוונת מסרה בהודעתה במשפטה, כי הנאשם השליך לעברה בקבוק קוקה קולה ובמזל לא פגע בה (**ח/3**). המתלוונת הכחישה זאת בבית המשפט, תוך שהיא סקרה את אוזניה עם שתי ידיה וחדרה לעונת (**פרוטוקול הדיון**, עמ' 33, שורות 13 - 18).

142. הנאשם הכחיש גם אירוע זה.

143. לא מצאת ראיות מחזקות לאישום זה.

144. לאור האמור, אין די ראיות על מנת להסיק כי הנאשם אכן ניסה לתקוף את המתלוונת בכך שהשליך לעברה בקבוק קוקה קולה.

### האישום החמישי - עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש

145. באישום החמישי מוחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. לפי המוחס לנאשם באישום

ה חמישי, במועד שאינו ידוע למאשינה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המטלוננת בכר שהシリ' לעברת קופסת שימושים, אשר פגעה ברגלה וגרמה לה המטומה בגודל של 4 ס"מ ליד כריסטול רגאל שמאל.

146. דווקא באשר לאישום החמישי, המטלוננת לא הכחישה את האירוע אלא העידה ומסרה גרסתה בבית המשפט. בעדותה מסרה, כי היה לה יוכח עם הנאשם ו"הוא זרק עלי קופסת שימושים זה הכל". כמו כן הוסיפה כי זו לא הייתה מכיה רצינית. בזמן שדיברה צעק הנאשם: "את מדמיינת את זה. את מדמיינת" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 19, שורות 10 - 18).

147. המטלוננת אישרה בהמשך עדותה כי האירוע עם קופסת השימושים אכן אירע. באותו אירוע, התווכחה איתו, קלילה אותו והוא זרק עלי קופסת שימושים. תחילת אמרה שלא קרה לה דבר, אולם לאחר מכן הודהה כי קיבלה מכיה קטנה ברגלה. המטלוננת הודהה כי סיפרה על אירוע זה לפסיכיאטרית והראתה לה את הסימן (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 24, שורות 25 - 32 ועד עמ' 25).

148. המטלוננת הוסיפה כי האירוע עם קופסת השימושים היה לפני אשפוזה, וכי אינה זוכרת פרטים מהאירוע, למעט העובדה כי קיבלה מכיה ברגל (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 43, שורות 17 - 28). אולם, המטלוננת מסרה כי מדובר באירוע לפני אשפוזה, כאשר ד"ר הללי, גב' פאררו ומ, העידו כי האירוע אירע בעת אשפוזה. אולם, אין בכר כדי לפגוע בנסיבות הדיווח, וזאת משום שהמטלוננת עצמה העידה כי אינה זוכרת כמעט דבר מהאשפוז עצמו.

149. עדות זאת נמצאה חיזוק ממשי בדבריהן של הפסיכיאטרית, ד"ר הללי, העובדת הסוציאלית, גב' פאררו ומ. ד"ר הללי וגב' פאררו מסרו כי המטלוננטה חזרה נסעתה ומלוככת לבית החולים הפסיכיאטרי מסוף שבוע בבית, וסיפרה כי הנאשם זרק עלי קופסת שימושים. הן דיווחו על כך למ. לדביריה ולדבירי מ, הן ראו את ההמטומה על רגלה השמאלית של המטלוננטה. לדבריה של ד"ר הללי מדובר היה בהמתומה טרייה בת ימים או יומיים. ד"ר הללי תיעדה את הדברים בזמן אמת ביום 10.6.13, עם חזרתה של המטלוננטה מחופשתה (**ת/1; ת/11; ת/10; פרוטוקול הדיון**, בעמ' 71, שורות 3 - 13; ובעמ' 73, שורות 1 - 16).

150. הנאשם הכחיש כי זרק על המטלוננטה פחות שיטות שימושים אשר פגעה ברגלה ואמר כי יתכן שהוא בנסיבות או שימושו אחר פגע בה (**ת/16; ת/1; פרוטוקול הדיון**, בעמ' 100, שורות 16 - 20). לדבריו, המטלוננט לא שטהה במהלך שתי חופשות בית אלא רק בחופשה אחת (שם, שורות 21 - 24). הנאשם לא ציין, כי החופשה בה לא שטהה בבית היא החופשה שבה נפגעה המטלוננטה.

151. ביחס לאישום זה, המטלוננט לא חזרה בה מדבריה במשפטה במהלך עדותה בבית המשפט. לגרסתה של המטלוננט יש חיזוקים ממשמעותיים ביותר, כאשר המטלוננט סיפרה על האירוע בזמן אמת למספר עדות, והן בעצם רואו את ההמטומה על רגלה השמאלית. הממצא הרפואי מתאים לגרסתה של המטלוננטה.

152. מכאן, כי הוכח שהנ帣ם זרק על המטלוננט קופסת שימושים בסוף השבוע שקדם ליום 10.6.13 וגרם לה בכר חבלה על רגלה השמאלית.

### האישום השישי - עבירה של נסיוון תקיפה

153. באישום השישי מיוחסת לנ帣ם עבירה של נסיוון תקיפה. לפי המიוחס באישום השישי, במועד שאינו ידוע למאשינה, לפני יום 13.5.13, ניסה הנאשם לתקוף את המטלוננט בכר שהシリ' לעבר ראה מנורה אשר לא פגעה בה.

154. אישום זה מtabסס על הودעתה של המתלוונת במשטרה שבאה אישרה כי הנאשם זרק עליה מנורה, אשר לא פגעה בה (**ת/9**).

155. המתלוונת הכחישה דברים אלו בבית המשפט, באמירה "מה פתאום, איזו מנורה ואיזה שטויות. מאיפה המזאתם את כל זה?" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 34, שורות 4 - 12).

156. גב' פאררו טענה, כי המתלוונת דיווחה לה קודם לאשפוזה כי הנאשם הרבץ לה עם מנורה אשר נשברה עליה (**1/ת**).

- 157. הנאשם הכחיש כי זרק על המתלוונת מנורה (**ת/17**, שורות 15 - 16; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 122, שורות 24 - 25).

158. פרט הودעתה של המתלוונת במשטרה אינם בעליים בכך אחד עם הדברים שמסרה גב' פאררו. בעוד שבג' פאררו מסרה, כי המתלוונת טענה בפניה כי הנאשם הרבץ לה עם המנורה, אשר נשברה, הרוי שהמתלוונת עצמה מסרה במשטרה, כי הנאשם השליך את המנורה לכיווןה, אולם היא לא פגעה בה.

159. לאור האמור, אין מוצאת כי דבריה של גב' פאררו מוכיחים את הודעתה של המתלוונת, אלא אולי, דווקא פוגעים בנסיבות הדברים שמסרה. יתר על כן, בהיעדר מועד משוער איפלו, לאירוע הנטען, לא ניתן לנאים הזדמנויות ממשית להתגונן מפני.

160. **מכאן, שלא הוכח כי הנאשם זרק מנורה לכיווןה של המתלוונת.**

#### האישום השביעי - עבירה של תקיפה

161. באישום השביעי מיוחסת לנאים עבירה של תקיפה. לפי המិוחס באישום השביעי, במועד שאינו ידוע למאשינה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם בך שפרק עליה מרך חם מהסיר סייר.

162. בהודעתה במשטרה מסרה המתלוונת, כי לפני האשפוז האחרון, הנאשם שפרק עליה מרך חם מהסיר משומש לטענותה היא מבשלה עם ג'וקים ונמלים ואת החלקים של הגם לחדרו (**ת/9**).

163. המתלוונת הכחישה את האירוע בעדותה בבית המשפט ואמרה: "איזה מרך ואיזה געלים? מאיפה המזאתם את כל זה, שפרק עליו מרך?" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 37, שורות 30 - 32). המתלוונת הכחישה גם כי סיפרה זאת במשטרה (**שם**, בעמ' 38, שורות 1 - 3).

164. הנאשם הכחיש כי שפרק על המתלוונת מרך, אולם הודה בך שהיא מקרה שבו הוציא את הסיר וראה שיש נמלים במרק. כמו כן הודה, כי היה נהוג לחתת את החלקים של הכלים לחדרו (**ת/16**; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 101, שורה 1; ובעמ' 123, שורות 17 - 18).

165. בדברים אלו יש הנאשם יש שום חיזוק לדבריה של המתלוונת. לא ניתן לטעון, כי האירוע שבו הנאשם מצא נמלים במרק הוא בגדיר דמיון, שהרי הנאשם מודה בכך. לא ניתן גם לטעון, כי התיאור שמסרה המתלוונת כי לחץ את הכלים לחדרו הוא בגדיר דמיון, שהרי גם בך מודה הנאשם. הודהות אלו של הנאשם די בהן כדי לחזק את דבריה של המתלוונת במשטרה, כי לאחר שההנאים מצא, לטענותו, נמלים במרק, הוא שפרק עליה מרך.

166. מכאן, כי הוכח שהנאשם שפרק על המתלוונת מرك חם כמיוחס לו באישום השבעי.

### האישום השני - עבירה של כליאת שווה

167. האישום השני מייחס לנאשם עבירה של כליאת שווה, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין. לפי המיוחס, במועד שאינו ידוע, לפני יום 13.5.13, כלל הנאשם את המתלוונת בבית בכר שנעל את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח ולא נתן למתלוונת לצאת מן הבית.

168. כתוב האישום אינו מצין את מועד ביצוע העבירה, אפילו לא בקירוב. גם לא נשמעו ראיות בדבר מועד ביצוע העבירה.

169. כבר קבעתי, כי הנאשם שלט על המפתח היחיד של הבית. אולם, לא הוציאו ראיות במשפט בדבר אירוע מסוים בתאריך מסוים שבו מנע את יציאתה מן הבית.

170. האירוע היחיד שנשמעו לגבי ראיות בהקשר זה הינו אירוע שבו דווקא המתלוונת לא הייתה יכולה להכנס לבית. אירוע זה גם הוא ראוי לביקורת אינו בא בגר עבירה של כליה-שווה.

171. בהיעדר פרטים כלשהם על האישום המייחס לנאשם, לא ניתן לומר, כי הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם ביצע עבירה של כליה באישום השני.

### סוף דבר

172. קבעתי כי הוכח שהנאשם כלל את המתלוונת בכר שמנע את יציאתה מהבית ביום 28.12.13. כמו כן הוכח כי הנאשם מנע מהשוטרים להכנס לבית, וזאת למרות שדרשו ממנו לפתח את הבית ולאפשר להם להכנס. הוכח גם כי הנאשם התנגד למעצרו בדרך של הנפת ידיים.

173. כמו כן קבעתי, כי הוכח שהנאשם תקף את המתלוונת, בכך שזרק עליה קופסת שימושים וגרם המטומה ברגלה השמאלית.

174. עוד קבעתי, כי הוכח שהנאשם תקף את המתלוונת בכר שפרק עליה מرك חם.

175. לאור האמור, החלטתי להרשייע את הנאשם, כדלקמן:

א. באישום הראשון - בעבירה של כליאת שווה, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; ובUBEירה של התגנות לאלימות חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (אלימות וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969.

ב. באישום החמישי - בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ג. באישום השביעי - בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

176. גם שיתכן מאד שהאירועים המוחסמים לנאים באישומים האחרים, אך אירעו בנסיבות, לאור הקושי לחתם מלא במתלוננות, לא השתכנע בrama הנדרשת במשפט הפלילי, כי ניתן להרשיע את הנאשם באותו אירוע או האמור, החלטתי לזכות הנאשם מן הספק, כדלקמן:

- א. באישום השני - מעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
- ב. באישום השלישי - מעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
- ג. באישום הרביעי - מעבירה של נסiouן תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.
- ד. באישום השישי - מעבירה של נסiouן תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.
- ה. באישום השמיני - מעבירה של כליאת שווה, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

**ניתנה והודעה היום י"ב تمוז תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.**

**אפרת פינק, שופטת**

[פרוטוקול הושמטה]

**החלטה**

**קבע לטיעונים לעונש ליום 15.7.14 בשעה 14:00.**

ה הנאשם יבוא לדין באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום י"ב تموز תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.**

**אפרת פינק, שופטת**

עמוד 25

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il



קלדנית: אילת

הוקולדעדילדיילטסונ